

Автор Припотенська Софія, 14 років, Білоцерківська гімназія-початкова школа №6 «Перспектива», керівник Кульбіда Вікторія Анатоліївна, Київська обл.

Улюблені предмети: математика, українська література.

Цікавлюся сучасною літературою, творчістю українських поетів та прозаїків, хоча люблю і точні науки, зокрема математику.

Ідея написати це оповідання виникла якось несподівано, втілювати її було легко. Образи, символи, поетичні цитати – все це не просто фантазії, а своєрідне осмислення дійсності, пошук відповідей на болючі питання. Це певна метафора, плин думок, змалювання сучасного життя.

Інколи беру участь у творчих конкурсах, але поки що не маю перемог. Люблю літературу, багато читаю, інколи пишу прозу.

На мою думку, це фантастичне оповідання. Головна героїня намагається абстрагуватися від реальної дійсності, де відбувається багато страшних речей, і поринути у фантастичний ірреальний світ. **Вона сучасна дівчина-підліток, яка любить життя, але не завжди знаходить розуміння . Після уявної подорожі по планетах героїня робить висновок, що вдома - найкраще. Я не давала імені дівчині, бо, вважаю, що багато сучасних підлітків в цьому образі побачать себе.**

Можу зазначити, що це не перша моя літературна робота, але перша серйозна спроба заявити про себе. Пишучи це оповідання. Отримала потужний заряд творчої енергії і трохи по-іншому подивилася на світ.

Космічна елегія

Оповідання

Якось несподівано прийшла осінь. Холодна, щедра, золота, чарівна, багата пора року. Я її не чекала. Якась нудьга поселилася в душі, якийсь неспокій заважав радіти життю. Що це? Мабуть, депресія?! Ні, просто безбарвне, позбавлене сенсу життя.

Усі чогось чекають. Ймовірно, зиму, яка прийде зі святами і морозами, зі снігом і надіями, з чимось новим і цікавим. Святий Миколай у своїй торбинці принесе подарунки. А може, різочку? Будуть сюрпризи? А раптом неприємні!

Руденький котик солодко спить на яскравому килимочку. Такий кумедний і теплий. Котик чи килимок? Багато риторичних питань, мало відповідей.

Зміни? Із понеділка починаю жити по-новому. До побачення, «думи сумні» !

- Як назвати котика? - думаю я.
- Марс! - моє ім'я.
- Чому саме Марс, а не Нептун, Сатурн чи Меркурій?
- Марс – це червона планета, а ще бог війни, але хочу, щоб її ніколи не було.
- Ой, нам так треба перемога!
- Буде неодмінно!
- Але ж на Марсі немає життя. Трохи боюся.
- Усе буде добре!

Нове життя. Де? На Марсі? Ні, на Землі!

Котик спить. Усе місто у передчутті чогось цікавого спить.

Марс... Дуже холодно. Але тут є життя. Тут не чути вибухів... Тут все особливе. Цікаво чи сумно? Трохи моторошно. Якийсь лід навколо. Ковдра, тепла і м'яка... Усе якесь червоне. То, мабуть, осінь. Ні, то ж Марс. Річки, де немає води, каньйони, океани... Немає води... Яка тут пора року? Пустеля, гори, кратери... Сніг... Усе покрите снігом.. Зима.. День чи ніч? Занадто багато питань.

"Одягайся тепленько!"

"Не забувай лягати спати вчасно!"

"Ні, ми все ще не приїхали!"

Дорога лише в один бік займе 9 місяців.

Будинки химерні: зовні нагадують наші землянки, оповиті дивними ліанами. Температура на Марсі становить -60 градусів.

Маленька кімната, де немає котика. Меблі без гострих кутів і розфарбовані в усі відтінки червоного. Вогонь, геометрично чіткі лінії, але без гострих кутів.

Червоний колір поверхні планети нагадує кров. Війна? Ні! Це барви тепла й затишку, спокою й захищеності. День тягнувся досить довго, адже виявилось, що тут він удвічі довший, аніж на Землі, але він поступово згас. Уся поверхня багряна, і складалося враження, що вся планета покрита червоним оксамитом.

Червоний –то «любов»...

Венера. Суцільні хмари. Може, скоро дощ. Десь загубилася улюблена парасолька. Якесь світло засліплює очі. Зіркова танцівниця з блискітками... Дуже спекотно. Постійні спалахи блискавок. Безводні скелясті пустелі, багато вулканів. Зовсім немає рослин і тварин. Де ж та любов?

Тут дуже темно. Блекаут?

Сумні спогади, моторшні відчуття.

Ліхтарики...

Краса, яка врятує світ.

Сьогодні зустрінуться Юпітер та Венера.

Казка? Ні!

Парад планет.

Яскраве дійство. Святкове небо, не тривожне.

Рвучкий вітер не порушить цієї ідилії.

Цікаво і зовсім не страшно. Добро переможе, і ми подолаємо тьму.

Вогники у малесеньких будиночках. Тут є життя. Танцівниця з блискітками.

Вітер доносить звуки мелодії.

«Ще не вмерла України і слава, і воля...»

Дерево із сірим листям, сіра трава, сірі хмари. Усміхнені люди, маленькі ліхтарики, які освітлюють дорогу. Любов.. Я йду... Біжу назустріч невідомому.

Холодний чай, теж сірий. І сірий песик, схожий на іграшкового.

Годинник на брамі. Час біжить дуже повільно.

- Як звати песика?
- Юпітер!
- Дивна кличка.
- Так буває.
- Дійсно.
- Ти ж обіцяла не дивуватися.
- Я дотримаюся усіх обіцянок!

Юпітер

Автобус до Юпітера ... Невже туди можна доїхати автобусом?

Юпітер – це місто у Флориді. Я не знала. Юпітер - це планета. Куди їхати, летіти, мчати? У Флориду? Там, мабуть, тепло, затишно, багато екзотики і добрих людей, які будуть посміхатися.

Яскрава планета Юпітер. Дуже велика, безмежна, нескінченна, гігантська. Скільки тут таємниць! Скільки загадок! Де люди? Їх немає. Як багато гір, вулканів, озер. Щось червоне посередині. Якась дивовижна пляма. Вона постійно обертається, рухається, начебто танцює. Це ураган. Куди він нас занесе?

Море, пляж, Флорида...

Чудовий затишний пляж із дрібним білим піском, без висотних готелів на узбережжі, з тінистими скверами та рядочками високих розлогих пальм. Теплий Атлантичний океан із великими довгими хвилями в цьому місці. Веселкові бризки води, свіжий вітерець і лагідне сонце дарують невимовну насолоду! А якщо пощастить, то саме з цього пляжу можна побачити запуски космічних ракет із мису Канаверал.

Ракети! Ні! Може, вони летять до Юпітера?

Там багато хмар, якихось суцільних, важких, сірих.

Полетіти?

А як же людина? А що ж людина?

Живе на землі. Сама не літає.

А крила має. А крила має!

Вони, ті крила, не з пуху-пір'я,

А з правди, чесноти і довір'я.

Птах, дивовижний, химерний, різнобарвний. Крила, великі і міцні. Не літає, а крила має. Спи́на забарвлена в пісочний колір, і присутній темний малюнок, а черево чисто біле. Шия чорного кольору з двома горизонтальними білими смужками. Голова зверху пісочного кольору, а з боків сіро-блакитного. Крила пофарбовані найчастіше теж в пісочний колір і з чорно-білим малюнком. Дзьоб більш сіруватого кольору, а ноги пісочного. Це я читала в енциклопедії.

Але той птах інший. Я таких ніколи не бачила. Ой, та він же синій! А я відразу не помітила. Дивно. Це Флорида, Україна чи Юпітер? Знову багато питань.

- Як ти?
- Тримаюся.
- Зараз осінь?
- Тут немає пір року.
- Де ти?
- Там, де сині птахи.
- Про що вони співають?
- Вони мовчать.
- Зараз день?
- Тут весь час ніч.
- Ти любиш зиму?
- Ні!
- У тебе є улюблена тварина?
- Так, маю котика.
- Це чудово.
- Тоді він чомусь був схвильований.
- І небо було не спокійне.
- Так багато всього сталося.
- А де птах?
- Полетів.
- То він же не літає.
- А крила має.

- Ти хочеш додому?
- Дуже. Я втомилася, і там мене чекає мій котик.
- Ти плачеш?
- Ні, просто згадую.
- Щось приємне?
- Мабуть, дитинство.
- Який твій улюблений колір?
- Жовто-блакитний.
- Я такий десь бачив.
- Ти умієш співати?
- Звісно, у нас всі співають.
- А де ти живеш?
- Там, де ясні зорі і тихі води.
- Полетіли!!!
- Спинися!

оці степи, це небо, ці ліси,
усе так гарно, чисто, незрадливо,
усе як є — дорога, явори...

Що це було, адже тут немає людей. Тут був птах, який зник. Тут суцільні хмари, і немає пляжів. Може, це сон. Сон-слон. Дивний сюжет.

Слон розтанув, котик спить. Ніч безмежна і сумна. Десь співають птахи. Десь плачуть люди. Ракети летять не на Юпітер?

Товстоногий він, вухатий,

Величезний, ніби хата.

В джунглі рушив не для втіхи –

По кокосові горіхи.

Цей віршик читала мені бабуся у дитинстві. Так боялася того слона!
Думала, страшніше не буваю. Виявляється, буває.

Сіла птаха білокрила на тополю,

Сіло сонце понад вечір за поля.

Одного ранку чоловік почув за вікном таку гарну музику, що за серце брала. Виглянув, але нікого не побачив, тільки там, де було посіяно зернину, виросла яблуня. З її гілля звисали не яблука, а скрипки – малі й великі, з жовтуватими й зеленуватими смугами. Таку казку колись прочитала. Але зараз скрипка плаче... Сумна мелодія. Країна смутку і краси.

Птах, котик, дивний слон, дракон, казка. Реальність без меж, політ, мрія, дія, країна, мама, доля.

Молюсь за тебе...

Чи існує ідеальна планета?

– Колобок, колобок, я тебе з'їм!

– Не їж мене, зайчику-побігачику, я тобі пісню заспіваю.

– Ану, якої?

Уран. Холодно... Де котик, тепле молоко і ковдра? Мама завжди просила одягати шапку. Усе якесь блакитне. Може, сюди полетів птах і пофарбував усе. Удень він грав на гобої та писав музику. А вночі конструював телескопи і роздивлявся в них зірки. Одного разу помітив об'єкт, не схожий на зірку. За два роки спостережень стало зрозуміло, що насправді це сьома, ще нікому не відома планета. Уран став першою планетою, відкритою за допомогою телескопа.

Знову хмари. Може, буде дощ?

-Тут немає ні дощу, ні снігу, ні граду...

- Сумно.

- Та не зовсім.

- А у вас тепло.

- По-різному...

- Ви щасливі.

- Не дуже...

- Чому?

- Я раніше любила зиму, але той день змінив усе.

- Залишайся тут

- Удома мене чекає котик і мамина колискова.

- Що це?

- Ой ходить сон коло вікон,
- А дрімота — коло плота.
- Питається сон дрімоти:

— А де будем ночувати?

— Де хатонька теплесенька.

- Співай, не мовчи!

- Там ми будем ночувати,

Дитиночку колихати.

Ой на kota та воркота,

На дитину та й дрімота,

Котик буде воркотати,

Дитинонька буде спати.

- Тепер я знаю, як співають янголи.

«Коли приміщення, де жив ангел, зруйнувалося від часу, стариган із крилами бродив по будинку туди-сюди. Його звідусіль гнали, а вона у відчаї кричала, що це справжня мука — жити в цьому пеклі, напханім ангелами». Жінка полегшено зітхнула "за себе і за нього", коли побачила, що ангел відлітає.

Зруйнували....

- Ти можеш залишитися тут.
- Ні, мене чекають.
- Будеш співати пісні.
- Не можу...

Але чи повернеться він? Мабуть, коли люди стануть досконалішими. І вигляд у нього буде набагато кращим, а зараз він такий, якого заслуговують ці люди, він — відображення їхньої душі. Я повернуся... Ти чекай.

Запитала в татуся

Донька-щебетуха:

— Чи слон хоботом скубе

Слоненя за вуха?

— А навіщо це слону?

Так робить не гарно.

— Жаль: такі великі вуха

Пропадають марно!

Знову слон ...і вуха.

Сатурн - вухата планета. Дуже сувора і холодна. Тут суцільний океан, і немає слонів. Величезні річки і озера з розпеченого метану покривають супутник. Але якщо ви вирішите скупатися, то перетворитеся в крижаний камінь. Володар кілець цей Сатурн.

Холодно...

Якби не було,

Як не боліла б

Твоя любов.

З ким не вела війну,

В тобі я втоплю свою весну.

Весна, і «серце одпочине»...

Тисячі твердих уламків каміння і льоду... Якась вічна мерзлота. До весни далеко. Дуже потужні вітри, які в поєднанні з теплом спричиняють появу жовтих та золотих смуг. Яюсь сумно тут і холодно. Повій, вітре, на Вкраїну...

- Розказати тобі казку?

- Казки для малюків, щоб засинали.

- Тоді послухай музику вітру.

- Якась вона дивна.

- Не бійся, посміхнися.

- Мабуть, втома.

- Відпочинь, все цікаве попереду.

- То, може, казку.

- Домовилися.

Крижане серце. Снігова королева –казка, яка у дитинстві здавалася страшною?

Нептун. Крижаний гігант. Буря, пил, вітер. Немає комфорту, але трохи цікаво. Знову вітер, який, здається, пронизує тебе наскрізь, проникає глибоко в душу. Сонце, сонечко, соняшник. Квіти? Ні, крижані частинки, як сльози. Не плач...

А тим часом із діброви

Козак виїжджає;

Під ним коник вороненький

Насилу ступає.

«Ізнемігся, товаришу!

Сьогодні спочинем.

Усе буде добре. Крига розтане, сніг зійде, і настане весна, тепла, мила.

Нептун – бог морів та океанів. Цьому Богові приписували також заступництво коням. На честь кінного Нептуна влаштовували свята і кінні змагання. Цікаві асоціації.

- Ти любиш коней?

- Так, благородні тварини.

- Помандруємо?

- Далеко?

- Туди, де нас чекають.

Меркурій. Сліпуче світло. Уже не хочу спати. Завжди мріяла побувати десь далеко, але добре там, де нас немає. Пустельний ландшафт, усіяний кратерами. Трохи не вистачає повітря. Невловима планета. Нерозгадана загадка. То спекотно, то знову холодно. Я не люблю загадки, бо не завжди можу відгадати їх.

Багато скель на Меркурії. Маленька планета. Маленький світ – великий Всесвіт. Маленька людина у великому світі. Порівняно з Марсом та

Венерою Меркурій здається досить нудним світом. І не цікавим... якимось безбарвним. Я йду. Дорога додому, до рідного краю дорога.

- Ти ще повернешся?

- Звичайно, колись прийду...

Земля. За вікном осінь, холодна і тиха, дощова і тепла. Килимок, котик, каштани, птахи, які вже відлетіли. Добре там, де нас нема. Я вдома, де все знайоме. Далекі планети, цікаві, але чужі. Фантастичні сині птахи, які не вміють літати. Фантазії, мрії, марні надії. Все ще зелене: і трава, і дерева, і кущі. Повітря наповнене пахощами дозрілих плодів. Хочеться співати, радіти, насолоджуватися красою.

Раптом з дерева на бруківку упав маленький колючий каштан. Він заповзято стрибав і летів уперед, а потім зупинився... Все у світі має свої барви: жовтий і синій – прапор, червоний і чорний – рушник, жовтий і чорний – соняшник, червоний і зелений – калина, синій і зелений – вода і рослини. Тут навіть хмари мають свої кольори.

Тут усе живе і динамічне, веселе і захопливе. Птахи співають, цвірінькають, щебечуть, навіть тоді, коли стріляють гармати. Вони співають про життя, щастя, небо та волю. Адже не живуть у клітках, а в лісі. І це для них — найбільша радість. Їхній спів лунає та розноситься над землею, піднімаючись високо-високо. Дзвінки та жалібні, тривалі та короткі, протяжні та уривчасті, зі свистом і щебетанням, тріскотом і цмоканням, з булькотінням, звуком флейти, барабану, скрипки. У такому розмаїтті голосів і самому можна перетворитися на птаха – і полетіти.

У кого — з пісні, або з надії,

Або з поезії, або з мрії.

Людина нібито не літає...

А крила має. А крила має!

В осінні дні, коли вихор зриває з дерев золото-жовте листя і вкриває ними биті шляхи та польові стежки, завжди хочеться мріяти, летіти кудись далеко-далеко, у незвідані світи, пізнавати таємниці, опановувати нове. Хочеться жити цікаво.

- Над чим ти так замислилася?

- Чи ж роздумуєш над минулим, чи може мрієш про майбутнє?

- У такий день чарівної золотої осені чогось так серце виривається із грудей ген у далекі простори...

Так дуже, дуже хочеться летіти з осіннім вихором навздогін, у безвість, у невідому далечінь!

Осінній листопадний день — час душевного неспокою! Зачаровано дивлюся на природне диво, насолоджуюся вечорами і вже прохолодними ранками, дрібними дощі, борюся з розпачем і зневірою від тривог.

Слухаю музику дощу, стук краплин по даху. Помічаю яскраві позитивні фарби. Зроблю з кольорового листя осінній букет. Розглядаю осіннє лавандове небо. Милуюся неймовірним краєвидом за вікном. Милуюся приголомшливими осінніми туманами. Відчуваю свіжий вітер змін.

- Яке місто, країну, континент чи планету ти хотла б відкрити цієї золотої осені?

- Намалюю мапу і вирушу у далечінь. Буду досліджувати світ у пошуках цікавих місць, натхнення і гармонії, але неодмінно повернуся додому.

- Що ти робиш зараз?

- Сиджу на лавочці, спостерігаю, як повільно падає осіннє листя. Чуєш, як дихає восени вітер?

- Здається, я чую аромати інших життів і часів.

Я бачу навколо каміння і квіти,

Міста і вокзали, і сонце, і сніг.

Я їду додому, до тебе додому,

Де очі знайомі і завжди нові!